

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg maa blot bemærke, at det aldeles ikke er vilkaarligt, hvad man vil ansee for Hovedindtægt og hvad for Biindtægt. Den største Indtægt er ved disse Sagers Afgjærelse stedsbe bleven betragtet som Hovedindtægt. Det har saaledes hændet sig, at een Rigsdaler har kunnet gjøre Udslaget med Hensyn til, om en Indtægt skulde være Hovedindtægt eller Biindtægt, og altsaa, om den Paagjældende skulde have Sædtillæg eller ikke.

Ministeren for Kongerigets værlige Finantser: Jeg maa maaffee tillade mig at tilspøie, at der er lignende Bestemmelser i en anden Lov, som er givet et langt videre Omfang end nogen af de her gjældende Pønningsslove, nemlig den, der bestemmer Gagetillægget for Monarkiets Embedsmænd, hvori den samme Bestemmelse findes angaaende Hovedindtægten, og den er i en stor Række af Tilfælde konstant bleven fortolket paa samme Maade, saaledes at Hovedindtægten er anseet for at være den, der er større end Halvdelen af den samlede Indtægt. — Jeg kan ikke nægte, at jeg anseer det for meget uheldigt, at Udvalgets Fleertal ved denne Leilighed har indblandet Hensynet til, hvad der kunde være en passende Günstbeviisning mod en enkelt Embedsmand; det Spørgsmaal, som her ligger for, er aldeles uden personlige Hensyn; det er Spørgsmaal om at give Regjeringen en Veiledning, som den behøver og trænger til, og som den har bedet Rigsdagen om; at bringe det Hensyn ind, at en enkelt Embedsmand paa anden Maade kan være gaaet for nær, finder jeg høist uheldigt.

J. M. Hansen: Efter hvad den ærebe Finantsminister yttrede, skal jeg stemme imod det af Udvalget under Nr. 3 stillede Endringsforslag til § 9 og anmode det ærebe Thing om at gjøre det Samme. Da jeg har haft en saa stor Andeel i Behandlingen af de Love, hvorom der her er Tale, kan jeg ikke Andet end yttre mig om det foreliggende Spørgsmaal. Jeg var

ikke tilstede ved anden Behandling, og det har forundret mig meget, efterat have læst Forhandlingerne, at see, at den høitærede Justitsminister der har yttret, at det var den Mening, hvori Loven blev indbragt, som han nu har gjort gjældende, og at man under Forhandlingerne paa Rigsdagen var gaaet ud fra den samme Betragtning. Jeg er fuldt overbeviist om, at det Mødsatte er Tilfældet; jeg er fuldt overbeviist om, at den høitærede Justitsminister efter Alt, hvad der forelaa ved den paagjældende Lovs Frembringelse og var udtalt i Motiverne, hvilket ogsaa er anført af den ærebe Ordfører, ikke kan have villet have sit Udkast forstaaet dengang, som han nu mener, at det skal forstaaes, men at det maa være en Huskommelsefeil, at den ærebe Minister nu mener dengang at have forstaaet det paa den Maade. Det kan ikke være Tilfældet. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at den omhandlede Paragraf i Lovudkastet om de juridiske Embedsmænds Pønning aabenbart var affattet i Hastværk. Det var soleklart; der var nemlig anført en § 5 i Loven om Pønninger for Embedsmænd under Ministerierne som den, hvortil der sigtedes, medens denne Paragraf gjaldt Alderstillæg og ikke noget Andet. Det var ogsaa derfor, at Udvalget i sin Tid antog, at det maatte være en Trykfeil; men naar jeg før leilighedsviis sagde, at det ikke var nogen Trykfeil, saa er jeg senere end yderligere bleven overbeviist om, at det ikke var det. For det Første skal jeg anmærke, at det Samme, som stod i Texten, hvor der er henviist til Loven om Pønninger for Embedsmænd under Ministerierne, § 5, stod i Motiverne, og det vilde da være forunderligt, om den samme Trykfeil skulde være forekommet begge Steder. Men den ærebe Justitsminister har ved anden Behandling udtrykkeligt sagt, at det skulde være saaledes; han har henviist til, hvad der dengang stod, og henviist til, at der stod: „naar derhos Sagerne blive at udbetale efter de Regler, som ere foreslaaede i Udkast til Lov om Pønninger for Embedsmænd under Kongerigets Ministerier, som ikke ere ansatte i selve Ministerierne, § 5“. Ministeren spøiede